U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: nezl. **H. P. L.,** zastoupena otcem H. T. N., právně zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí,** se sídlem Loretánské náměstí 5/101, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2017, č. j. 31 A 192/2017 - 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 7. 10. 2016, č. j. 308309/2016-KKM, jímž byl zamítnut její rozklad a potvrzeno usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 4. 8. 2016, č. j. 1828/2016-HANOI-II, o odložení žádosti žalobkyně ze dne 11. 4. 2016 o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky dle § 66 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění.

[2] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 8. 2017 uvedl, že s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, publ. pod č. 3603/2017 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle něhož je věcně příslušným k rozhodnutí o žádostech o povolení k pobytu na území České republiky Ministerstvo vnitra, je žalobou napadené rozhodnutí nicotné. Z tohoto důvodu prohlásil ministr zahraničních věcí rozhodnutím ze dne 29. 8. 2017, č. j. 113754/2017-OPL, žalobou napadená rozhodnutí za nicotná. Stěžovatel dále uvedl, že v důsledku prohlášení nicotnosti odpadl předmět řízení o žalobě a navrhl proto, aby krajský soud žalobu odmítl.

[3] V návaznosti na prohlášení nicotnosti vzala žalobkyně podáním doručeným krajskému soudu dne 4. 9. 2017 svou žalobu zpět.

[4] Krajský soud v usnesení ze dne 13. 9. 2017, č. j. 31 A 192/2017 - 81, výrokem I. řízení zastavil, výrokem II. stěžovateli uložil povinnost zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 21 570 Kč a výrokem III. žalobkyni vrátil poměrnou část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2000 Kč.
[5] Stěžovatel napadl výroky I. a II. usnesení krajského soudu kasační stížností. Namítal, že krajský soud měl žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v odpadnutí předmětu řízení (prohlášení napadeného rozhodnutí za nicotné). Takový postup zvolil Krajský soud v Ústí nad Labem v usnesení ze dne 27. 7. 2017, č. j. 5 A 127/2017 - 35. Žalobkyně totiž sice vzala žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele, to však bylo vyvoláno objektivními okolnostmi spočívajícími v radikální změně judikatury Nejvyššího správního soudu v již zmíněném rozsudku rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, publ. pod č. 3603/2017 Sb. NSS. V této souvislosti stěžovatel odkázal rovněž na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2017, č. j. 29 A 138/2017 – 47, jímž bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí žaloby, přičemž v odůvodnění tohoto usnesení Krajský soud v Brně přisvědčil stěžovateli, že jeho chování nemělo žádnou souvislost s podáním žaloby, neboť napadená rozhodnutí nebyla prohlášena za nicotná v důsledku podané žaloby, ale proto, že stěžovatel akceptoval citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který sjednotil do té doby nekoherentní judikaturní praxi. Procesní postup krajského soudu v nyní projednávané věci se promítl rovněž do povinnosti stěžovatele nahradit žalobkyni náklady řízení. To však stěžovatel považuje za nespravedlivé, neboť on sám pouze respektoval jinou judikatorní linii než tu, k níž se nakonec přiklonil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Na tomto místě stěžovatel rovněž upozornil na možnost krajského soudu z důvodů hodných zvláštního zřetele nepřiznat náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil v rozsahu výroků I. a II. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zda jsou v dané věci splněny veškeré podmínky řízení, a shledal, že kasační stížnost není přípustná. Předně je třeba podotknout, že obsahově totožnou kasační stížností téhož stěžovatele se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém usnesení ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Azs 267/2017 - 27, v němž zdejší soud konstatoval:

„[7]Nejvyšší správní soud s odkazem na svoji dosavadní judikaturu upozorňuje, že kasační stížnost je z objektivního hlediska přípustná, neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, u něhož to zákon nevylučuje (§ 102 s. ř. s.). Při hodnocení přípustnosti kasační stížnosti je však třeba posoudit i podmínky subjektivní přípustnosti na straně stěžovatele. Ta je zde částečně splněna, neboť kasační stížnost podal účastník řízení před krajským soudem. Tím se však subjektivní přípustnost kasační stížnosti nevyčerpává. „Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí.

pokračování

Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší“ *(usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33).*

[8] Stejně jako v citovaném usnesení či v usnesení č. j. 6 As 133/2016 - 25 ze dne 13. července 2016 musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že stěžovatel netvrdí, že by mu zastavením řízení byla způsobena jakákoli újma na jeho právech. Stěžovatel se domáhá odlišného výroku v tom směru, že namísto zastavení řízení požaduje odmítnutí žaloby. V důsledku odmítnutí žaloby by však bylo postavení stěžovatele shodné, jako je tomu nyní – žaloba by nebyla věcně projednána a jeho rozhodnutí by nadále bylo nicotné, tedy fakticky neexistovalo. Zde je nutno podotknout, že ani v případě odmítnutí žaloby by kasační stížnost žalovaného nebyla subjektivně přípustná. Z toho plyne, že stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost směřující proti výroku I. usnesení krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost i v rozsahu směřujícím proti výroku o nákladech řízení, a to s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaný na základě § 120 tohoto zákona. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. totiž není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Takový výrok lze napadnout pouze ve spojení s hlavním výrokem. Je-li však část kasační stížnost směřující proti hlavnímu výroku rozhodnutí krajského soudu nepřípustná, následuje její osud i ta část, která napadá výrok o náhradě nákladů řízení (bod 31 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. června 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[10] Nejvyšší správní soud k povzdechu stěžovatele nad rozličným přístupem krajských soudů k dané procesní situaci poznamenává, že to jistě není žádoucí, kasační stížnost však není univerzálním opravným prostředkem a nemůže napravit, resp. sjednotit všechny aspekty rozhodování krajských soudů.“

[7] Za situace, kdy je skutkový a právní stav nyní posuzované věci zcela srovnatelný, nemá Nejvyšší správní soud důvod zásadně revidovat právní názor vyjádřený v citovaném usnesení, k čemuž by bylo třeba obrátit se dle § 17 odst. 1 s. ř. s. na rozšířený senát. Ostatně na závěry z citovaného usnesení navázal již Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 12. 10. 2017, č. j. 5 Azs 247/2017 - 33, v němž dodal, že na závěrech zdejšího soudu nemůže ničeho změnit ani dodatečně uplatněná argumentace stěžovatele, která míří primárně na posouzení předmětu kasační stížnosti, tj. zda postupoval správně krajský soud, pokud řízení zastavil a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, nikoliv však na otázku, zda je kasační stížnost v dané věci přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud přitom o celkové nepřípustnosti kasační stížnosti ani v dané věci nepochybuje. Z argumentace stěžovatele obsažené v kasační stížnosti totiž plyne, že se nedomáhá toho, aby krajský soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal, nýbrž prezentuje konstrukci, dle níž nemělo být řízení o žalobě zastaveno, ale žaloba měla být

odmítnuta. Jak v případě zastavení řízení, tak v případě odmítnutí žaloby se ovšem řízení končí procesním rozhodnutím, aniž by předmět řízení byl meritorně projednán a vyřešen autoritativním soudním výrokem. Stěžovatel tedy nikterak nezpochybňuje skutečnost, že žaloba nebyla věcně projednána, ani netvrdí, že by mu samotným zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Je zřejmé, že ve skutečnosti stěžovatel v této věci brojí výlučně proti povinnosti hradit náklady řízení jemu uložené výrokem II. usnesení krajského soudu, čemuž účelově přizpůsobuje i svou argumentaci týkající se výroku I. téhož usnesení.

[9] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. odmítl (viz již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publ. pod č. 2116/2010 Sb. NSS).

[10] Nejvyšší správní soud dále již jen pro úplnost konstatuje, že kasační stížnost ani nebyla podána včas dle § 106 odst. 2 s. ř. s.

[11] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.
[12] Z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky nacházejícího se ve spise krajského soudu je zřejmé, že napadené usnesení krajského soudu bylo doručeno stěžovateli do datové schránky dne 25. 9. 2017.

[13] Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

[14] Bylo-li v dané věci usnesení krajského soudu stěžovateli doručeno v pondělí 25. 9. 2017, skončila dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek uvedené lhůty, tedy v pondělí 9. 10. 2017 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Posledním dnem pro podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo její zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit (§ 40 odst. 4 s. ř. s.), bylo v daném případě pondělí 9. 10. 2017. Kasační stížnost však byla odeslána Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím datové schránky stěžovatele až dne 10. 10. 2017, jak vyplývá ze záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tedy byla podána opožděně.

[16] Nejvyššímu správnímu soudu by tedy i v případě, že by kasační stížnost byla přípustná, nezbylo než ji rovněž odmítnout, a to podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť opožděnost kasační stížnosti představuje neodstranitelný nedostatek, pro který nelze v řízení pokračovat.

pokračování

[17] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, nemohl se již Nejvyšší správní soud zabývat meritorním posouzením kasačních námitek stěžovatele.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 aplikovaný na základě § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu